

Illustreret Tidende.

Nr. 15.]

Udkommer hver Søndag.

Kjøbenhavn den 8. Januar 1860.

2 Rdlr. Quartalet.

[1te Bind.

Indhold.

Christen Niemann Rosenkilde. — Indlandet. — Udlandet. — Meddelelser af blandt Indhold. — Grev Reboellers. — Thomas Babington Macaulay. — Balls Stof. — Festen paa Ansvorskov af C. N. N. — Et Feriebrev af Jørgen Duijsel. — En Stodlaarde fra det 16de Aarhundrede.

I dag for 74 Aar siden var der stor Glæde hos Bogbinderens i Slagelse; Storsten havde bragt en Søn, og i den Anledning var Huset stillet paa den anden Ende; Kaffejeden var ikke fra Alder 24 Timer irad, Kærebrennen sled sine bedste og eneste Tøffelaaer op for at bringe denne Dagens store Nyhed til det velmeriterede Borgerklub, og Husets mange Besøgere glemte ikke at gøre deres Barfælvisninger og under den stadige Paavirkning af Rectoren at stille Barnets Horoscop. De vare naturligvis alle enige med Faderen om, at Sønnen maatte gjøres til Student, for at blive en Professor, der kunde skrive mange og store Bøger, ikke blot til Glæde for Læserne, men og til Nytte og Stoltthed for Faderen, der kunde indbinde dem. Men under al den Stoi og Huelumhei lagde man ikke Mærke til den Niise, der smilende havde taget Plads ved Barnets Hovedgjerde, og idet den rystede paa sit kloge Hoved, syntes at sige, at der i dette Barns spillende Læ og levende Træk laa for megen Humør og Sjæl til at skulle begraves i et Studerekammer — at der i hans Hjerte maatte komme til at boe en mere end almindelig Sands for det National-Komiske, der skulde frede Tusinder, — de lagde ei Mærke til den taunse Indvielse, „Thalia“ gav Barnet, og hvorved hun kaarede det til sin første og til sin længst udholdende Opperstepræst. Og denne Beaandelse har i Sandhed baaret sine Frugter og baaret dem i rigeligt Maal: thi aldrig er den danske Scene betraadt af en Skuespiller, der i større Grad har vidst at finde hver Enkelt i Mængden, og at tiltale den, uden at sige for dybt ned til den, — der med større Sandhed og Frisshed har bevaret Geniets Stempel ligesom Ungdomstiden indtil den sidste Alderdom, end det har været Tilfælde med

Christen Niemann Rosenkilde.

Han blev ganske vigtig, som Faderen og Vennerne spaaede, Student i 1804, ja endog Aarhus-Cantor i 1811, dog heldigvis uden at den sidste Deel af Spaadommen gik i Opsyndelse; thi vel har han skrevet Bøger, og endog mange og morfonne, men større Værker, hvis Binds Mængde kunde glæde Bogbinderjæle, har han ikke faaet Tid til at levere, da man, gjort opmærksom paa hans smukke Sangstemme, fik ham overtalt til i 1816 at forlænge sin Lykke som Skuespiller paa det kongelige Theater i Kjøbenhavn. Her har han, selv uberørt af Tiden, nu snart i et halvt Aarhundrede seet den ene Skuespiller-Generation afløse den anden, har seet den ene Smagsretning hos Publicum gjøre sig gjældende efter den anden, uden at disse dog i nogen Henseende have kunnet berøre hans Forhold til Publicum, og skjøndt Rosenkildes eiedommelige Personlighed og Organ kunde synes at maatte begrænse hans Reperertoire og udsætte hans Fremstilling for Censur, er dette dog saa langt fra at have været Tilfælde, at vi ikke mindre gribes og rores ved Michel Perrins barnlige Naivitet, end ærgres ved Jeronimus' hornerte Egenind og lee over Troys Forslagenhed. Om det end ikke altid har været ham muligt at faae os til at glemme sin Personlighed over Rollen, har han dog steds vidst saaledes at omforme Characteren efter

Personligheden, at de, sammensmeltede med sand konstnerisk No til en fuldent Gænhed, have bragt os til at glemme, hvad der var Skuespillerens, hvad Rollen.

Til alle Tider have Skuespillere været søgte i forskjellige Kredse, hvor lidt Couliisjenty altid er et velkomment Conversationsthema. At vor Rosenkilde ogsaa i disse Kredse har været en velkommen Gæst, uden at behøve at ty til det, der foregaaer bag Couliiserne, maa saavel tilskrives hans interessante Personlighed, som hans Gave til at gjøre sit eget Hjem til et sandt Nyd for Alt, hvad hans Tid havde at opvise af Skjønaand og Konst i Hovedstaden. Men hvad enten han var ude eller hjemme, har man ikke savnet Leilighed til at beundre hans Aands Frisshed og hans Hjertes Barne, og det maa vistnok tilskrives denne Sjælens Adel og Dannelse ved Siden af hans Begavelse som humoristisk Forfatter, at han har vidst samtidig med at bevare sin Anseelse som scenisk Konstner uanfægtet, at erhverve, som kun

faa af hans Samtidige og Standsfæller, en personlig Yndest og borgerlig Anerkjendelse, der ogsaa sandt sin varme Udtalelse paa hans 70aarige Fødselsdag. Det er kun givet Gaa, selv at bestemme deres Livsstilling, og af disse Gaa endnu færre at vælge den overeensstemmende med deres Kalbelse; men hvor det sande Geni har slaaet Bo, der vil det dog til alle Tider vide at bryde sin Bane, saaledes som det er skeet med „gamle Rosenkilde“; hvorledes det er skeet, hvilke Kamppe, indre og ydre, han har bestaaet, det maa være ham selv forbeholdt at udtale i den Biographi, man har sagt os, at han har samlet Stof til. „Illustreret Tidende“ har imidlertid ikke villet lade hans Fødselsdag gaae hen, uden paa den ene Side at minde den sceniske Konsts Venner om, hvad det endnu eier i ham, paa den anden Side ved at sende ham denne Hiften at udtale sin Tak for, hvad han har bragt, sit Haab om, hvad han endnu vil bringe.

J. S.

Christen Niemann Rosenkilde.